

Плачъ и изнемога ме замаяха, но сега азъ знаехъ що трѣбва да правя. Съ първия файтонъ полетѣхъ по улицитѣ. Коларьтъ знаеше адреса—азъ не мислѣхъ Искахъ, молѣхъ: по-скоро. Колата летѣше. Следъ дълги, завои, тя излѣзе на малката позната улица. Изправихъ се и видѣхъ: предъ дома бѣше пусто — никакъвъ човѣкъ, нито файтонъ. Скочихъ отъ колата и се втурнахъ въ кѣщата. Не погледнахъ вратата. Знаехъ що има тамъ. Изкачихъ стълбитѣ. Дълги, извити, прогнили. Задъханъ, спрѣхъ предъ неговата врата. Отстрани седѣше картичка съ името му. Но не като на стълба. Стана ми странно, не ми се искаше да вѣрвамъ, че нѣкога моя приятелъ е сложилъ името си на тая черна стена. Чистия, бѣлъ тонъ на картичката прозираше като лѣжа. Лѣжата на мъртвитѣ, че нѣкога сж живѣли.

Въ тоя мигъ вратата се отвори и на прага се показа хазайката на Храбъръ. Азъ не посмѣхъ да я питамъ нищо. Гледахъ я съ болка въ очитѣ. Тя първа проговори съ гласъ, въ който звучеше уплаха:

— И вий ли нищо не знаете?

— Знамъ, — изохкахъ азъ, — прочетохъ.

— Некролозитѣ ли?

Азъ сведохъ глава.

— А мъртвия? Не знаете ли де е той?

Погледнахъ хазайката:

— Де е мъртвия!

Жената се разплака:

— Ето, и вие не знаете. Господи Исусе!